Súd:	Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka:	4Csp/27/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8825200916
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Barbora Kovaliková
ECLI:	ECLI:SK:OSVT:2026:8825200916.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Barborou Kovalikovou, v spore žalobcu: A. B. nar. XX.XX.XXXX trvale bytom: Palárikova 653/6, 093 03 Vranov nad Topľou zast. : LEGALINK s. r. o. advokátska kancelária IČO: 50 990 365 so sídlom Mlynské nivy 53, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. Bajkalská 30, 829 48 Bratislava IČO: 31 335 004 o primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000 Eur, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1.000 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

III. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou tunajšiemu súdu dňa 27. 05. 2025 domáhala voči žalovanému zaplatenia finančného zadosťučinenia v sume 5.000 Eur a náhrady trov konania.

2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, Sp. zn.: 3Csp/23/2020 - 175 zo dňa 27. októbra 2021 v konaní o zaplatenie 10.982,28 eur s prísl. („Pôvodné konanie“) žalobu žalovaného (pôvodne žalobcu) voči žalobcovi (pôvodne žalovanému v pozícii spotrebiteľa) zamietol a Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. (ďalej len „Pôvodný rozsudok“). Uznesením Krajského súdu v Prešove, Sp. zn.:17CoCsp/39/2022 – 217 z 25.08.2022 odvolací súd nepripustil späťvzatie žaloby voči žalobkyni (pôvodne žalovanej v 1. rade) a priznal jej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Podľa ust. § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoS“), má právo na primerané finančné zadosťučinenie (ďalej len „PFZ“) spotrebiteľ. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zák. č. 250/2007 Z. z., možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje PFZ a ako treba určiť jeho výšku. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa, a základ nároku na finančné zadosťučinenie je tak daný. Dôvodom pre zamietnutie žaloby v Pôvodnom konaní bolo porušenie práva ustanoveného osobitnými predpismi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. u) zákona o ochrane spotrebiteľa, § 2 písm. r) zákona o ochrane spotrebiteľa, § 4 ods. 8 zák. o ochrane spotrebiteľa) zo strany žalovaného (v Pôvodnom konaní žalobcu) tak, ako to predpokladá platné znenie § 3 ods. 5 posledná veta ZoS. Z uvedeného

vyplýva, že boli splnené všetky predpoklady na priznanie nároku na PFZ žalobcovi. Z hľadiska závažnosti porušenia práva má za to, že ide o obzvlášť závažné porušenie práva zo strany žalovaného, ktorý neváhal použiť lesť aby si privodil lepšie postavenie v rámci zabezpečenia premlčaného záväzku, a to spôsobom, keď do Dohody o splátkach zo dňa 14.11.2017 inkorporoval neprípustný inštitút na zabezpečenie jeho premlčaného záväzku, ktorým je Uznanie dlhu. V prípade, ak by sa žalobca (v Pôvodnom konaní žalovaný) nebol kvalifikovane bránil, boli by následky porušenia práva zo strany žalovaného voči žalobcovi likvidačné, kedy by žalovaný na úkor žalobcu dosiahol majetkový prospech ďaleko prevyšujúci sumu 15.000 eur (spolu s úrokmi z omeškania, súdnym poplatkom, trovami právneho zastúpenia, prípadne trovami exekúcie). Dôvodom pre porušenie práva zo strany žalovaného bol najmä fakt, že neboli z jeho strany dodržané princípy dobromyseľnosti a čestnosti, ako to už skonštatoval konajúci súd v Pôvodnom rozsudku.

3. K žalobe sa vyjadril podaním zo dňa 05. 09. 2025 žalovaný, ktorý uviedol, že s podanou žalobou v plnom rozsahu nesúhlasí, žalobcov nárok v plnom rozsahu neuznáva a popiera v celom rozsahu skutkové tvrdenia uvedené v žalobe. Žalovaný má za to, že žalobkyňa nemá nárok na žiadne finančné zadosťučinenie, pretože v tomto konkrétnom prípade nie sú pre jeho priznanie splnené základné zákonné podmienky. Prípadné priznanie akéhokoľvek finančného zadosťučinenia žalobkyni by bolo podľa jeho hlbokého presvedčenia okrem iného aj výkonom práv v zásadnom rozpore s dobrými mravmi, ktoré nepožíva právnu ochranu. Ak by aj konajúci a rozhodujúci súd bol toho názoru, že nárokovanie si žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie je oprávnené a v súlade s dobrými mravmi, žalovaný má za to, že žalovaná výška nespĺňa základnú podmienku primeranosti finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa vo svojej žalobe síce poukázala na ust. § 3, ods. 7 zákona č. 250/2007 Z.z. a tvrdí, že finančné zadosťučinenie žiada práve podľa tohto ustanovenia, avšak konkrétnym, jednoznačným a zrozumiteľným spôsobom nevyvolávajúcim zásadné pochybnosti o základe nároku a motívoch žalobcu nepoukázala na to, v čom konkrétne má spočívať naplnene základných zákonných predpokladov pre priznanie požadovaného nároku v jej prípade. Medzi základné podmienky priznania primeraného finančného zadosťučinenia poškodeným spotrebiteľom (vychádzajúc len z citovaného posledného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) vo všeobecnosti nepochybne patrí: 1. prítomnosť porušenia práva (spotrebiteľa) a/alebo povinnosti (poskytovateľa) podľa zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitných predpisov, 2. úspešnosť spotrebiteľa pri uplatnení porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi na súde 3. a uplatnenie si nároku na finančné zadosťučinenie voči tomu, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Podľa názoru žalovaného, je pre úspešné domáhanie sa nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia potrebné preukázanie judikovaného nároku spotrebiteľa či už v podobe priznaného nároku na náhradu škody, nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo judikovanie neprijateľnosti konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky, čo však v danom prípade úplne absentuje. Ak aj podľa názoru Najvyššieho súdu vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 je jedinou podmienkou úspešnosti uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie právne judikovanie práva alebo neprijateľnosti konkrétnej zmluvnej podmienky, potom v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Nie je nám známe, že by si žalobkyňa niekedy voči PSS, a.s. uplatnila nárok na určenie nejakého porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa žalobou. Nikdy sa nedomáhala nariadenia žiadneho zdržania protiprávneho konania podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, ani odstránenia protiprávneho stavu, ani žiadneho obdobného opatrenia. Nepochybne ďalšou zákonnou požiadavkou na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je práve jeho primeranosť. Žalobkyňa v rámci svojej žaloby nijakým spôsobom nešpecifikuje, neodôvodňuje primeranosť žalovaného nároku na základe zákonných kritérií, odôvodňuje primeranosť len tvrdením, že postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa a základ nároku na finančné zadosťučinenie je tak daný. Žalobkyni sa javí uplatnená výška PFZ v sume 5000 eur, t.j. neprevyšujúca sumu 50% pôvodne uplatnenú žalovaným voči žalobkyni ako primeraná, bez toho aby akýmkoľvek relevantnými a zákonnými dôvodmi preukázala jej oprávnenosť. Žalobkyňa si v tomto smere pomohla len jedným súdnym rozhodnutím, avšak žalovaný má za to, že v žalobe absentuje dôsledný opis v čom konkrétnom malo spočívať porušenie práva žalobcu, aký bol rozsah či následky ako i doba trvania údajného porušenia práva žalobcu. Požadovanú výšku finančného zadosťučinenia považuje žalovaný za absolútne neprimeranú, a to aj s ohľadom na to, že takéto vysoké finančné zadosťučinenie je priznávané súdmi v prípade nemajetkovej ujmu, priznávanej pozostalým obetí pri dopravnej nehode. Aj keď teda zákon priznáva právo na finančné zadosťučinenie, toto musí byť v primeranej výške s ohľadom na závažnosť porušeného práva a na okolnosti konkrétneho prípadu. Vzhľadom na uvedené si žalovaný

dovoľuje súdu predostrieť skutočnosti a okolnosti, ktoré podľa neho preukazujú neodôvodnenosť uplatňovaného nároku, resp. neprimeranosť v žalobe kvantifikovaného finančného zadosťučinenia. Žalovaný si dovoľuje zdôrazniť, že v základnom konaní bol v procesnom postavení žalobcu neúspešný, pričom podanú žalobu v konaní 3Csp/23/2020 konajúci súd zamietol v celom rozsahu a žalobkyni a jej manželovi (v pôvodnom konaní ako žalovaní) priznal náhradu trov konania vo výške 100%, pričom voči predmetnému rozsudku sa žalovaný nijakým spôsobom nebránil, nepodal žiadny opravný prostriedok, nepredlžoval zbytočne závadný stav a výsledok súdneho konania prijal a rešpektoval a dokonca po doručení rozhodnutia vzal žalobu voči obom žalovaným v celom rozsahu späť. Uvedené späťvzatie žaloby však Uznesením Krajský súd v Prešove, sp. zn.:17CoCsp/39/2022 z 25. 08. 2022 nepripustil voči žalobkyni (pôvodne žalovanej v 1. rade) a priznal jej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Týmto nastoleným stavom však vďaka právoplatnému rozhodnutiu o zamietnutí žaloby získala žalobkyňa výhodu v podobe nevrátenia poskytnutého úveru, ktorý však prestala PSS, a.s. riadne a včas splácať, v čom žalovaný vidí už istý druh sankcie a potrestania pre jeho osobu ako i istý druh satisfakcie pre žalobkyňu, ktorej týmto právoplatným rozhodnutím „odpadla“ jedna z viacerých povinností uhrádzať svoje záväzky (ako to vyplýva zo súdneho spisu v roku 2020 to bolo splácanie splátok Intrum Slovakia splátky žalobcovi zo súdu 2019, už iba 5 splátok, Dôveru - 2 splátky, EOS KSI - posledná splátka v marci. Splátky 2 x 50,00 eur KRUK, Slovenská sporiteľňa 168,00 Eur, ktoré pokračujú do približne r. 2023 až r. 2024). Týmto rozhodnutím súdu sa tak finančná či životná situácia žalobkyne nezhoršila, naopak došlo k jej zlepšeniu, keďže bola zbavená povinnosti ďalšieho finančného plnenia voči PSS, a.s. ako svojmu veriteľovi. Žalovaný taktiež v základnom konaní zaplatil trovy konania v celkovej výške 5 258,80 eur, pričom ani voči tomuto uzneseniu nepodal žalovaný žiadny opravný prostriedok a prijal tak rozhodnutie súdu. Aj uvedené možno vnímať ako určitý spôsob satisfakcie žalobkyne a súčasne sankcie žalovaného za porušenie povinností, za ktoré v tomto konaní žalobkyňa požaduje neprimerané finančné zadosťučinenie, ktoré žalovaný vníma ako určitú duplicitnú formu sankcie. Žalovaný vníma konanie žalobkyne ako konanie spôsobilé naplniť znaky zjavného zneužitia práva, najmä vzhľadom na všetky skutočnosti plynúce zo základného konania, na ktoré sama žalobkyňa poukazuje. Akousi sankciou a potrestaním za porušenie povinností veriteľa – žalovaného bolo jednak nepriznanie žalovanej sumy a zamietnutie žaloby v celom rozsahu a rovnako tak povinnosť žalovaného uhradiť trovy konania vo výške 5258,80 eur, takže žalovaný má za to, že sankčná a reparačná funkcia inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, boli naplnené už samotným výsledkom v základnom konaní. Aj s ohľadom na vyššie uvedenú argumentáciu považuje žalovaný požadované finančné zadosťučinenie za absolútne neprimerané s ohľadom na skutkový a právny stav danej veci, pričom žalovaný má za to, že požadovaná suma 5000 eur primeraného finančného zadosťučinenia má slúžiť len na finančné obohatenie sa žalobkyne na úkor žalovaného a jeho požadovaná výška nie je v žiadnom prípade na úrovni účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Žalovaný si dovoľuje na záver poukázať na jedno z posledných rozhodnutí konajúceho súdu taktiež vo veci priznania finančného zadosťučinenia, kde bola rovnako tak žalovanou stranou PSS, a.s, konkrétne sa jedná o konanie sp. zn. 5Csp/48/2024, v ktorom žalobcovia žiadali priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.136,07 Eur, kde tunajší súd povedal, že účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie je priamo sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, avšak určitý odstrašujúci a preventívny (sankčný) účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. V uvedenom konaní súd žalobcom priznal primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 1200,- eur, ktoré sa pohybuje približne na úrovni 30% sumy, o ktorú chcel žalovaný, za použitia neprijateľnej zmluvnej podmienky, protiprávne spotrebiteľov pripraviť. V uvedenej sume konajúci súd zohľadnil aj ďalšie skutočnosti a intenzitu zásahu žalovaného do práv žalobcov, vrátane hrozby dražby ich obydlia, ako aj postoj žalovaného v základnom konaní po obnove konania a rovnako tak zohľadnil správanie žalovaného po rozhodnutí vo veci sp.zn. 10C/266/2012 nepredlžoval zbytočne závadný stav a nepodával opravný prostriedok proti prvoinštančnému rozhodnutiu a toto rešpektoval. Opätovné sankcionovanie žalovaného za porušenie jeho povinností, aj napriek rešpektovaniu zásad spotrebiteľského práva, sa žalovanému javí ako nevyvážená aplikácia právnej úpravy v rozpore s princípmi právneho štátu.

4. Následne sa dňa 24. 10. 2025 opäť vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že má za to, že sa v podanej žalobe dostatočným spôsobom vysporiadala so skutkovým a právnym posúdením veci, a má za to, že dostatočným spôsobom preukázal dôvodnosť svojho nároku. Žalobkyňa rázne odmieta tvrdenie žalovaného, že ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Práve naopak, k podaniu žaloby o PFZ by nedošlo, ak by žalovaný v Pôvodnom konaní nekonal v rozpore s dobrými mravmi, v dôsledku čoho bola

jeho žaloba v Pôvodnom konaní v celom rozsahu zamietnutá. V predmetnej veci bolo takéto konanie práve žalovanému preukázané, keď konajúci súd v odôvodnení Rozsudku Sp. zn.: 3Csp/23/2020 - 175 zo dňa 27. októbra 2021 skonštatoval nasledovné: „Postup žalobcu (pozn. teraz žalovaného) je v rozpore s dobrými mravmi, pretože podpisom takejto formulárovej dohody žalovaní ako spotrebitelia zhoršili svoje zmluvné postavenie dohodnuté v pôvodnej zmluve v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka." Výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, či prípadné zneužitie práva na strane žalobkyne je tak vylúčené.

5. Podaním zo dňa 19. 12. 2025 sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že nesúhlasí a nestotožňuje sa s tvrdeniami prezentovanými v Žalobcovom Vyjadrení. Žalovaný považuje za nevyhnutné zareagovať najmä na výšku požadovaného finančného zadosťučinenia, ktorú vzhľadom na všetky okolnosti považuje za neprimerané vysokú, kedy je v tomto konaní požadovaná finančná kompenzácia za „spôsobenú ujmu" celkovo vo výške 5.000 Eur. Výška primeraného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a vždy závisí od úvahy súdu. Jediným kritériom je jeho primeranosť. Vzhľadom na to, že zákonodarca nestanovil spôsob výpočtu výšky primeraného finančného zadosťučinenia, táto bude ponechaná na voľnej úvahe súdu. V § 3 ods. 1 písm. b) Zákona o ochrane spotrebiteľa, sú uvedené demonštratívne faktory, na ktoré má rozhodujúci súd prihliadať, ako – povaha, závažnosť, spôsob, rozsah, následky a okolnosti porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa. Zároveň v zmysle Dôvodovej správy k Zákonu o ochrane spotrebiteľa by mal konajúci súd vziať do úvahy všetky okolnosti prípadu v rámci ktorých je možné zohľadniť prípadné zavinenie spotrebiteľa na vzniku protiprávneho stavu či poľahčujúce okolnosti na strane osoby porušujúcej práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa. Žalovaný sa domnieva, že významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je to, o aké vážne porušenia práva spotrebiteľa išlo. Musí sa vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pokiaľ žalobca poukazuje na niektoré súdne rozhodnutia o priznaní vyšších súm finančného zadosťučinenia súd uvádza, že existujú aj viaceré rozhodnutia o priznávaní finančného zadosťučinenia v rozsahu 50 – 100 Eur s čím sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove napr. v rozsudku 6CoCsp/20/2021 zo dňa 14. 12. 2021, 11Co/87/2019 zo dňa 27. 02. 2020 alebo dokonca Krajský súd v Prešove zmenil rozsudok súdu I. inštancie a priznal len 50 Eur rozsudkom 9CoCsp/49/2020 zo dňa 25.3.2021 alebo 17CoCsp/32/2020 zo dňa 29. 09. 2020. Rozdielne názory na daný inštitút závisia od posudzovania jeho zmyslu a účelu.". Priznanie finančného zadosťučinenia, resp. priznanie finančného zadosťučinenia vo výške uplatnenej Žalobcom, by malo za následok iba opätovné sankcionovanie Žalovaného za porušenie jeho povinností, za ktoré už bol sankcionovaný v pôvodnom konaní. Výška finančného zadosťučinenia, ktorú Žalobkyňa v tomto konaní požaduje je s ohľadom na všetky okolnosti prípadu neprimerane vysoká, kedy možno tvrdiť, že v takejto výške sa priznáva finančné zadosťučinenie osobám, pre neprimeranú dĺžku súdneho konania (tzv. niekoľkoročné prieťahy v konaní), ako kompenzáciu nemajetkovej ujmy pri strate blízkej osoby v dôsledku dopravnej nehody, alebo pre neoprávnené trestné stíhanie a pod. Pri priznávaní finančného zadosťučinenia spotrebiteľom súdy priznávajú cca 500,00 Eur – 1000,00 Eur s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, kedy táto výška finančného zadosťučinenia je všeobecne akceptovaná a považovaná za plne primeranú aj krajskými súdmi na celom území Slovenskej republiky. Ako to vyplýva z výsledku pôvodného konania 3Csp/23/2020, konajúci súd zamietol žalobu z dôvodu premlčania pohľadávky, pričom konštatoval, že žalovanú pohľadávku vo výške 10.982,28 Eur s prísl. nie je možné súdne vymáhať. Tento záver však nijako neznamená, že pohľadávka zanikla; pohľadávka naďalej existuje vo forme naturálnej obligácie a jej právny základ pretrváva. Z tohto dôvodu môže Žalobkyňa aj naďalej bezodplatne užívať finančné prostriedky, ktoré jej boli poskytnuté titulom úveru, pričom podľa názoru Žalovaného nie je dôvod priznať jej žiadne ďalšie finančné zadosťučinenie. Priznanie takého požadovaného plnenia vo výške 5.000,00 Eur by znamenalo neopodstatnené zvýhodnenie žalobkyne, ktorá už získala všetky výhody spojené s pohľadávkou, keďže nárok Žalovaného bol súdnym konaním zamietnutý z dôvodu premlčania. Skutočnosť, že Žalobkyňa ďalej bezodplatne disponuje finančnými prostriedkami, ktoré jej boli poskytnuté titulom úveru, a súčasne požaduje ďalšie plnenie, predstavuje výrazné zvýhodnenie na úkor žalovaného a je v rozpore so zásadou spravodlivosti. Priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 5.000,00 Eur by teda bolo neopodstatnené a neprimerané.

6. Podaním zo dňa 23. 02. 2026 sa vyjadril opäť žalobca, ktorý uviedol, že argumentácia žalovaného, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia by predstavovalo „duplicitnú sankciu", je právne nesprávna. Trovy konania priznané v základnom konaní nepredstavujú sankciu za porušenie práv

spotrebiteľa, ale zákonný procesný dôsledok neúspechu v spore. Ich účelom je náhrada nákladov účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva (§ 255 CSP), nie satisfakcia spotrebiteľa za zásah do jeho práv. Primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má samostatný hmotnoprávny základ a sleduje iný účel – kompenzáciu nemajetkovej ujmy spôsobenej porušením práv spotrebiteľa. Nejde teda o opätovné sankcionovanie za tú istú skutočnosť, ale o osobitný zákonný nárok. Žalovaný poukazuje na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, najmä Okresný súd Prešov a Krajský súd v Prešove, v ktorých boli priznávané nižšie sumy primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa zdôrazňuje, že: rozhodovacia prax nie je jednotná, výška primeraného finančného zadosťučinenia je vždy výsledkom individuálneho posúdenia konkrétnych okolností prípadu, samotné citovanie nižších priznaných súm nemôže byť automatickým limitom pre rozhodnutie v tejto veci. Žalovaný selektívne poukazuje na rozhodnutia s nižším plnením, avšak existujú aj rozhodnutia, v ktorých boli priznané podstatne vyššie sumy, najmä ak išlo o dlhodobé a intenzívne porušenie práv spotrebiteľa, resp. o vymáhanie zjavne premlčaných nárokov. Skutočnosť, že pohľadávka žalovaného bola zamietnutá z dôvodu premlčania, nemožno relativizovať poukazom na tzv. naturálnu obligáciu. Premlčaná pohľadávka síce formálne nezaniká, avšak nie je súdne vymáhateľná, jej vymáhanie súdnou cestou predstavuje porušenie práv spotrebiteľa, práve táto skutočnosť bola dôvodom úspechu žalobkyne v základnom konaní. Podanie žaloby na premlčaný nárok nie je neutrálne konanie bez následkov. Ide o konanie objektívne spôsobilé vyvolať právnu neistotu, stres a zásah do právnej sféry spotrebiteľa. Zákon priznáva spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie práve v takýchto situáciách. Argument žalovaného, že žalobkyňa „bezodplatne disponuje finančnými prostriedkami“, je právne irelevantný. Žalobkyňa nebola obohatená na úkor žalovaného; len úspešne uplatnila svoju procesnú obranu voči nároku, ktorý nebolo možné súdne priznať. Žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením, že požadovaná suma je neprimeraná. Pri určení výšky zadosťučinenia je potrebné prihliadať najmä na výšku uplatňovaného nároku (takmer 11 000 EUR), intenzitu zásahu do právnej istoty žalobkyne, postavenie žalovaného ako profesionálneho dodávateľa, preventívno-odradzujúcu funkciu inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Zadosťučinenie nemá predstavovať symbolickú či zanedbateľnú sumu, ktorá by nemala reálny preventívny účinok voči profesionálnemu subjektu.

7. Súd vo veci pojednával dňa 13. 03. 2026 v prítomnosti právneho zástupcu žalobcu a v neprítomnosti žalovaného, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil a súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Na pojednávaní právny zástupca žalobcu uviedol, že čo sa týka podanej žaloby trvá na nej v celom rozsahu a výšku ponecháva na zvážení súdu, pričom v žalobe žiada cca 50% zo žalovanej sumy v pôvodnom konaní, nakoľko rozhodnutia v konaniach o primerané finančné zadosťučinenie sú rôzne, od 10% do 50%.

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, rozsudkom OS Vranov nad Topľou sp. zn. 3Csp/23/2020, uznesením KS v Prešove sp. zn. 17CoCsp/39/2022, vyjadreniami strán sporu, ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav:

9. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 3Csp/23/2020-175 zo dňa 27.10.2021 právoplatným dňa 04. 10. 2022 vo veci Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. proti A. B. a spol. o zaplatenie 10 982,28 Eur s prísl. tunajší súd rozhodol takto: „I. Súd žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu a výrokom II. žalovaným 1), 2) priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn.:17CoCsp/39/2022 – 217 z 25. 08. 2022 odvolací súd nepripustil späťvzatie žaloby voči žalobkyni (pôvodne žalovanej v 1. rade) a priznal jej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Zároveň OS Vranov nad Topľou odôvodnení uviedol, že „Pokiaľ ide o takúto formu Uznania dlhu, ktorá bola ako formulár predložená žalovaným na podpis, túto považuje súd za absolútne neplatnú, pretože spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalovaní si podpisom uvedenej dohody, ktorá im bola na formulári predložená na podpis, zhoršili svoje zmluvné postavenie (§54 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom sami nemali možnosť ovplyvniť obsah listiny (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ako spotrebitelia mohli iba podpísať celý formulár, bez toho, aby porozumeli jeho obsahu zrejme s dôverou, že žalobca voči nim postupuje s odbornou starostlivosťou a s cieľom dosiahnuť splátkový kalendár. Konanie žalobcu, ktorý predložil žalovaným na podpis túto listinu považuje súd za rozporné s dobrými mravmi a majúce znaky nekalej obchodnej praktiky.“ Žalobca sa podanou žalobou domáha primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobca požaduje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000,-Eur.

10. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.

11. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom uvedené ustanovenie je potrebné aplikovať v zmysle aktuálne platného a účinného zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keďže k porušeniu spotrebiteľských práv žalobkyne došlo dohodou o uznaní dlhu a splátkach zo dňa 14.11.2017, pričom podľa § 53 ods. 1 aktuálneho zákona o ochrane spotrebiteľa sa nároky z uvedenej dohody posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30.06.2024, t.j. podľa zákona č. 250/2007 Z. z. Citované ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

14. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

15. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že v rozsudku tunajšieho súdu č.k. 3Csp/23/2020 zo dňa 27. 10. 2021 súd konštatoval, že žalovaný (v pôvodnom konaní žalobca) so zámerom dosiahnuť vymožiteľnosť pohľadávky podpísaním uznania dlhu s dohodou o splátkach zo dňa 14. 11. 2017, ktorú podpísala žalobkyňa, použil nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa a riziko že takéto správanie naruší správanie spotrebiteľa. Ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky, ide o výkon v rozpore s dobrými mravmi, pričom konaním v rozpore s dobrými mravmi na účely zákona na ochranu spotrebiteľa sa rozumie konanie, ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi. Preto došlo k zamietnutiu žaloby a žalobca (v pôvodnom konaní žalovaný nebol povinný zaplatiť ani časť žalovanej sumy.. Žaloba je preto čo do základu nároku žalobcu dôvodná.

16. Keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z hypotézy právnej normy v časti, na základe ktorej možno priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká konkrétna majetková ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

17. Vyhodnotiac všetky okolnosti prípadu súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,00 Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.

18. Zjavným cieľom právnej úpravy inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia je priniesť poctivosť, férovosť, transparentnosť a dodržiavanie práva do dodávateľsko- spotrebiteľských vzťahov. Dodávateľ ktorý nič neporuší, nemusí sa obávať, žeby musel plniť primerané finančné zadosťučinenie. Ak ale sám niečo poruší a vytvorí stav, že je daný základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie, tak potom obrana poukazom na to, že dlžník so zmluvou súhlasil a dobrovoľne ju podpísal, keď dlžník zjavne nemohol okrem podpisu obsah zmluvy nijako ovplyvniť je nielen alibistická, ale aj nerelevantná.

19. Ak žalovaný poukazoval na dostatočný satisfakčný účinok výsledku konania 3Csp/23/2020 (kde žaloba žalovaného bola zamietnutá a taktiež boli žalobkyni priznané trovy konania), tak aj táto obrana je irelevantná. Zamietnutím žaloby žalovaného (v tomto konaní žalobcu) a priznaním náhrady trov konania žalovanej (v tomto konaní žalobkyni) sa žalobkyni ako spotrebiteľke dostalo len to, čo vyplývalo zo zákona. Nie je to teda žiadne zadosťučinenie. Trovy konania jej vznikli, lebo sa musela brániť v konaní a zamietnutie žaloby bolo dôsledkom porušenia povinností dodávateľa. Ak by preto táto skutočnosť bola dôvodom pre nepriznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa by bolo zbytočným. Nemalo by žiaden sankčný a odradzujúci (súčasne preventívny) účinok na dodávateľov, ak by pri zjavnom porušení práv spotrebiteľov mohli sa vyhnúť sankcii v podobe platenia finančného zadosťučinenia len tým, že prídu o svoje nedôvodne nadobudnuté nároky a že len budú musieť kompenzovať spotrebiteľovi vynaložené trovy konania. Súd preto považoval priznanie finančného zadosťučinenia za dôvodné.

20. Primerané finančné zadosťučinenie pre spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je čo do výšky zákonom nijako konkrétne stanovené, klasifikované, či limitované, nie sú naň žiadne tabuľky či osobitné kritériá, základným a určujúcim kritériom v zmysle zákona je jeho primeranosť, ktorú súd posudzuje podľa vlastnej úvahy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Keďže zákon okrem primeranosti nestanovuje žiadne konkrétne kritériá, ktoré by spotrebiteľ mal tvrdiť a dokazovať, neobstojí obrana žalovaného o nedostatočnom odôvodnení či preukázaní výšky požadovaného zadosťučinenia žalobcom. Žalobca odôvodnil výšku požadovaného zadosťučinenia, keď uviedol, že ju odvodzuje od výšky sumy, ktorú od neho žalovaný požadoval v pôvodnom konaní. Úvaha zvolená žalobcom pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvodzujúca ho od sumy, o ktorú sa žalovaný na jeho úkor chcel bezdôvodne obohatiť, nepochybne má určitú logiku vo vzťahu k preventívnej a odradzujúcej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko odradiť dodávateľa od recidívy môže práve jeho uvedomenie si, že čím vyššiu sumu od spotrebiteľa bude nedôvodne žiadať, či nedôvodne ju prijme, tým vyššie finančné zadosťučinenie v prípade úspešného uplatnenia ochrany spotrebiteľom následne bude musieť poskytnúť, preto odradzujúci účinok vo vzťahu k tomu, aby sa žalovaný v budúcnosti nedomáhal na spotrebiteľoch nedôvodných plnení v takej výške, môže byť práve v takom prípade naplnený. To ale neznamená, že výška zadosťučinenia musí byť nevyhnutne matematicky zhodná so sumou, alebo s nejakou časťou sumy, o ktorú sa veriteľ chcel obohatiť či obohatil. Súd v okolnostiach veci za primeranú sumu zadosťučinenia považoval sumu 1 000,- eur.

21. K nedôvodnosti obrany žalovaného ohľadom ním tvrdenej absencie ujmy na strane žalobcu, súd poukazuje tiež na závery súdnej praxe, cit. „Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne

konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde“ (citované z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/25/2021, ďalej k tomu pozri napr. rozsudky KS v Prešove sp. zn. 20CoCsp/31/2021, 10CoCsp/23/2020, 20CoCsp/39/2021, 20CoCsp/43/2020, 3CoCsp/2/2021).

22. Súd dáva do pozornosti vo vzťahu k nedôvodnosti obrany žalovaného tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/80/2020, kde bol vykonaný dovolací prieskum rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd k otázke ujmy uviedol, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Voči rozhodnutiu odvolacieho súdu a dovolacieho súdu tam žalovaný dodávateľ (banka) podal ústavnú sťažnosť, ktorú Ústavný súd SR uznesením sp. zn. I. ÚS 544/2023 odmietol. V ústavnej sťažnosti okrem iného banka namietala, že odvolací súd vôbec nešpecifikoval, aká ujma mohla žalobcom hroziť, pričom hrozba takej ujmy nebola v konaní ani len tvrdená. Ústavný súd pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil, konštatoval, že krajský súd interpretoval sporný § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. z pohľadu širšej ochrany spotrebiteľa, aplikujúc teleologickú výkladovú metódu. Ak sťažovateľka krajskému súdu predovšetkým vytýkala, že ponechal bez povšimnutia jej námietku, že žalobcom žiadna ujma nemohla vzniknúť, či čo i len hroziť, tak podľa ústavného súdu dostala odpovede od odvolacieho súdu na podstatné a najzásadnejšie argumenty. Konkrétne ústavný súd poukázal na záver (viď bod 13 jeho odôvodnenia), že súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla. Postačuje totiž iba možnosť vzniku takejto ujmy. Ústavný súd v závere dodal, že konajúce súdy v prejednávanej veci uprednostnili výklad v prospech spotrebiteľa a jeho ochrany, pričom predostretá argumentácia sťažovateľky podľa neho tento prvok vyššieho stupňa ochrany žalobcov ako slabšej zmluvnej strany nezohľadňuje. Súd poukazuje aj na bod 20 odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu SR.

23. Pri posúdení dôvodnosti výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je potom treba vychádzať z toho, že toto zadosťučinenie má niekoľko funkcií. V zmysle záverov bohatej súdnej praxe možno tak hovoriť o funkcii satisfakčnej, sankčnej, odradzujúcej, odmeňujúcej. Pri určení jeho výšky súd musí zohľadniť viaceré relevantné okolnosti, a to napríklad či nejde v prípade postupu a konania dodávateľa o recidívu, aká bola intenzita a trvanie porušenia a dôsledky konania dodávateľa, ekonomický dopad nečestného konania dodávateľa na spotrebiteľa, ako aj skutočnosť, či už napríklad nebolo poskytnuté zadosťučinenie spotrebiteľovi aj v inej podobe. Toto všetko tu súd zohľadnil a dospel ako k primeranej sume zadosťučinenia k sume 1 000,- eur. Súd bral do úvahy tú skutočnosť, že žalovaný ako dodávateľ sa v základnom konaní domáhal voči žalobcovi ako spotrebiteľovi zaplatenia sumy 10 982,28 Eur, pričom po procesnej obrane žalobkyne bol neúspešný v celom rozsahu, čím žalobkyňa ochránila svoje práva, keďže sa ubránila pred uplatneným nárokom žalovaného na zaplatenie sumy 10 982,28 Eur. Preto pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi. Súd je tak toho názoru, že celková suma 1 000,00 Eur ako finančné zadosťučinenie je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobkyne ako spotrebiteľa a súčasne popri dosiahnutom faktickom úspechu žalobkyne v základnom konaní tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Súd zohľadnil, že žalovaný sa v základnom konaní domáhal voči žalobkyni zaplatenia sumy vyše 10 000 Eur, pričom bol to práve žalovaný, ktorý aktívne použil nekalú obchodnú praktiku, keď so zámerom dosiahnuť vymožiteľnosť pohľadávky predložil na podpis žalobkyni uznanie dlhu spolu s dohodou o splátkach zo dňa 14. 11. 2017 a vzhľadom aj k tejto skutočnosti súd považoval primerané finančné zadosťučinenie za uvedené porušenie práv a povinnosti dodávateľom vo výške 1 000,00 Eur, čo predstavuje zhruba 10% výšky žalovaným uplatnenej sumy v ktorej bol neúspešný, za primerané. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdenej veci tak priznaná suma 1 000,00 Eur, zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa, a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil.

24. Suma primeraného finančného zadosťučinenia žiadaného žalobcom vo výške až 5 000 eur podľa názoru súdu bola vzhľadom na okolnosti veci zjavne neprimeraná. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, respektíve kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Preto súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 1000,- eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

25. Súd obranu žalovaného v spore s výnimkou dôvodného tvrdenia o neprimeranej výške zadosťučinenia nepovažoval za dôvodnú. Súd v danom prípade zvážil všetky okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že je potrebné žalobe vyhovieť práve čo do sumy 1 000,- eur. Podľa názoru súdu pri opodstatnených nárokoch spotrebiteľov uplatnených za takých okolností, ako v tu súdenej veci, nestačí len strohé konštatovanie súdu o porušení práv, ale je potrebné tento proces zavŕšiť priznaním aj finančnej kompenzácie odrážajúcej ujmu, ktorú spotrebiteľ utrpel pri súdnej a inej konfrontácii s dodávateľom.

26. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

27. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

29. Žalobkyňa v základe nároku bola plne úspešná, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. K tomu podporne pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017, kde pri priznaní len 50 % zo sumy požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia bola priznaná žalobcovi náhrada trov konania v rozsahu 100 % práve z dôvodu, že výška nároku závisela od úvahy súdu, čo je aj prípad tu prejednávanej veci. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne neuplatňuje sa žalobcom výška plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózny výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný, aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.6.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. To je aj názor tunajšieho súdu. Úvaha súdu sa tu týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Pričom tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O. s. p., tak aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia (tu zo sumy 1 000,- eur).

30. O výške trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.